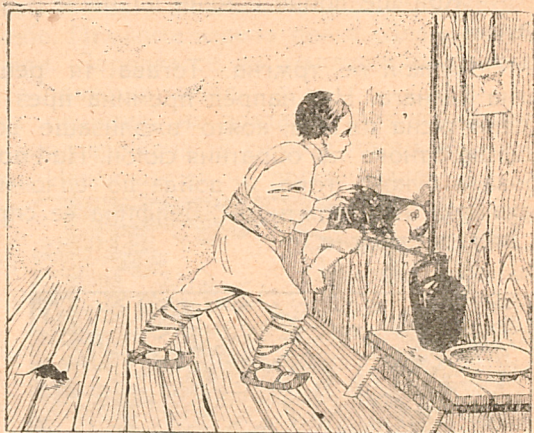

него. Когато тя излезе през прозореца, Ваня хвана братчето си и го помъкна. Но детето беше тежко, а още се и дърпаше, плачеше и се бранеше. Ваньо падна два пъти заедно с него, додето го домъкне до прозореца. Вратата на къщата вече гореше. Ваньо промъкна главата на братчето си през прозорецът и искаше да го изтласка навън. Но детето се уплаши да не падне, хвана се с ръце за прозорецът и се не пускаше. Тогава Ваньо завика на Маша:

— Тегли! . . . Тегли за главата! . . . — а сам отзад го буташе. И едвам промъкнаха братчето си из прозорецът и изскочиха на улицата. След малко пламна цялата къща и изгоря . . .

Царя на лебедите

(Приказка)

Делфина и Хилда бяха другарки. Те се обичаха много и бяха постоянно заедно. Срещнаше ли човек едната беше уверен, че ще види непременно и другата, Случи се една зима, Хилда легна тежко болна. Престана да яде, пламна в огън и отиваше все по-зле и по-зле, въпреки всичките грижи, които полагаха за нея. Тя боледуваше дълго. През това време тя често споменваше и искаше само едно нещо — ягоди.

— Кой ще ми донесе ягоди? — казваше тя плачешком.

— Зиме е сега, миличка, и ягоди няма, — отговаряше майка ѝ.

Но Хилда подземаше:

— Зад големия хълм има едно зелено бърдо, там, има ягоди. Кой ще ми донесе? Само една червена ягодичка, само едничка!

Тези, които я слушаха си казваха:

— Блжнува горката! — И клатеха глава.